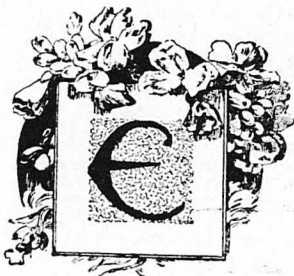

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΙΜΑΣΤΕ σύμφωνα σέ όλα. Μείνετε ήσυχη, Μεγαλειότητά. Ή διαταγές σας θα εκτελεστούν κατά γράμμα, είτε ο Μορσέρο.

— Μου δοξάζετε, ότι θα μου διαβιβάσετε πιστά την διωλογία, στην οποία θα προθούν οι δύο τοχοδιδάκτες; ρώτησε η Αικατερίνη τον Μεδίζων.

— Σας το δοξίζωμαι, Μεγαλειότητά!

— Ακούστε και κάτι άλλο τώρα. Ή ζωή των ανθρώπων ως αντάλλαγμα της ζωής του Κολινά, που μου την υποσχέθηκετε οριστικά.

Πριν λοιπόν περάσουν πέντε μέρες, άπαιτώ να έχετε τηρήσει το λόγο σας και ο Κολινά νά'χει πεθάνει.

— Μείνετε ήσυχη γι' αυτό, Μεγαλειότητά.

Άφου τελείωσε η συνομιλία τους, ο Μορσέρο βγήκε από το γραφείο της βασιλικότητας και, προχωρώντας στην άλλη των ανακτόρων, την είδε γεμάτη από ερίστους ταχυδρομικούς. Ήσαν οι ειδικοί απεσταλμένοι, τους οποίους η Αικατερίνη έστελνε προς τους δικαστές των, τριάντα επαρχιών της Γαλλίας με τη μυστική διαταγή να προθούν κατά τη νύχτα του Άγιου Βασίλειου σε γενική σφαγή των Ουγενότων.

Τα σχετικά διατάγματα είχαν υπογραφεί προηγουμένως εν λευκώ από τον βασιλέα και σφραγισθείσαν κατόπιν από την Αικατερίνη. Όταν η βασιλικότης, όποτε από την παραπάνω συνομιλία της έμεινε μόνη, φημίσε κατενταχμένη:

— Έπ' τέλους τελειώνει κι' αυτή η ιστορία. Αδριο θά'χω απαλλάξει από τον Κολινά. Όσο γι' αυτός Παρνταγιάν, θέλω να μάθω ποιά μυστική ήθελε ν' αποπλάσσει ο Έρριζος Μονμουρανσύ άπ' αυτούς και γιατί μου ζητεί τώρα να τους βασανίσω. Τα βασανιστήρια θα γίνουν άσφαλως, αλλά όχι επί παρουσία του άγαστη μου στρατόρχου. Στο δεσποτήριο του Τάκτι, δίπλα άκριβώς από την αίθουσα των βασανιστηρίων, ύπάρχει ένα μικρό σκοτεινό δωμάτιο, μέσα στο όποιο μπορεί να κρυφτώ και ν' άκούσω με άνεση το καθετί.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε η θαλαμηπόλος της Πάολα και της είπε:

— Μεγαλειότητά, ο κόμης ντε Μαριγκιάς ζητεί μ' επιμονή από το λοχαγό της φρουράς να σας ιδή.

— Επιστρέψτε άμέσως την είσοδο στον άγαστή μου κόμης, διέταξε η Αικατερίνη.

Έπειτα από λίγες στιγμές, ο Μαριγκιάς έφτανε μέσα και γονατίζοντας μπρός στη βασιλικότητα, φώναζε ταραγμένος:

— Μεγαλειότητά, ήρθα να σας ζητήσω χάρη...

— Χάρη; ρώτησε έκπληκτη η βασίλισσα.

— Να... ή μάλλον δικαιώση. Ένας φίλος μου, σχεδόν άδελφός μου, μιιά γενναία ψυχή και αίσθηματική, μιιά καρδιά εύγενική και θαρραλέα, συνελήφθη και κρατείται...

— Μου άρκει, άγαστη κόμης, το γεγονός ότι άρχαίτε τόσο πολύ αυτόν τον άνθρωπο, γι'ά να τον απελευθερώσει κι' εγώ. Πώς όνομαζέται;

— Άλλοίμονο, Μεγαλειότητά! Ο φίλος μου είχε το άτύχημα, χωρίς να το θέλη, να σας διασπείρσει δυό φορές. Πρώτον σε μιιά συνέντευξη στο σπίτι της εύλινης γέφυρας, όπου και ετύχησα να γνωρίσω τη Μεγαλειότητά σας. Δεύτερον, σε μιιά άλλη συνάντησι στο Λούβρο...

— Κάμψι, τον διέκοψε η Αικατερίνη με τη χαϊδευτική φωνή της, με δυσαρέστησαν πολλοί άνθρωποι, αλλά συνήθως τους λησμονώ...

Ο Μαριγκιάς κούταζε τη μητέρα του κι' ένα βλέμμα έκαρακτικό και πρόσθεσε:

— Ο φίλος μου όνομαζέται Ιππότης ντε Παρνταγιάν!

Ή βασιλικότης προσποιήθηκε, ότι ζήτησε μέσ' στη μνήμη της ένα τέτοιο όνομα και στο τέλος είπε:

— Ά, ναι! Τώρα θυμίζω... Λέτε λοιπόν, ότι ο Παρνταγιάν έφυλακίστηκε;

— Δυστυχώς ναι, Μεγαλειότητά. Και φρονώ, ότι αν έφρασεόταν κάποιος έγγυητής, ο βασιλεύς της Ναβάρρας δεν θα δίσταζε να επέμβη υπέρ του φίλου μου...

Ή βασιλικότης τον άκούει συλλογισμένη φαινομενικά και στο τέλος του είπε με σιτοχή:

— Θέλω, παδί μου, να σου δώσω μιιά απόδειξι της μεγάλης μου εύνοιας απέναντί σου, μιιά απόδειξι που μόνο στους γιούς μου συνήθω να δίνω. Μείνε εδώ μέσα ως ότου να γνωρίσω...

Και βγήκε άμέσως από το γραφείο της. Ύστερα από λίγες στιγμές γνώσε γεμάτη υποκριτική και ψεύτικη χαρά.

— Πετύχαμε τη δουλειά μας! του είπε, Έπεισα τον βασιλέα ν' αποφυλάξω τον Παρνταγιάν, αλλά, σάς άμολώ, ότι δυσκολεύτηκα πολύ να τον πείσω. Μου φαίνεται δηλαδή ότι ο φίλος σας συννομότε μαζί με το στρατόρχη Μονμουρανσύ...

— Αιτός, Μεγαλειότητά! Επιδέχεται μου να σας πώ, ότι ο στρατόρχης...

— Σιωπή, κόμης! Αιτά που θα μου πής, δεν μ' ενδιαφέρουν. Έπειτα, αν ο κόμης Παρνταγιάν θέλσει να μω' πη τίποτε σχετικό με τον Μονμουρανσύ, θα μω' το πη ο ίδιος...

— Ω, πόσο είστε μεγαλόφυχη, βασιλέα μου! φώναξε ο Μαριγκιάς, ξεσάλλος από τον ένθουσιασμό του.

— Άλλοίμονο! άπάντησε η Αικατερίνη, όφροντας τους όμοιους της. Είμαι αλλούστατα μιιά γυναίκα, μιιά γυναίκα που ύποφερε πολλά, άγαστη κόμης. Δεν θέλω να μάθω γι'ά το φίλο σου αν συννομότε ή όχι. Να του πής μονάχα, ότι οι φίλοι κι' δικοί σας είναι καλά δικοί μου. Και ν'ά προσέθετε ότι, αν έχει να μω' ζητήσει τίποτε γι'ά τον έαυτό του ή γι'ά το στρατόρχη, θα τον δεχτώ μεθαύριο στις δέκα το πρωί, άφου προηγουμένως άνακριθί άπ' τον βασιλέα...

— Επιδέχεται λοιπόν η Μεγαλειότης τον να άνακρίνη τον Ιππότη;

— Να, Κατόρθωσα να πετύχω εκ μέρους του αυτή τη χάρη, ή όποια πρέπει να έχετε, ότι γίνεται κατά παραάσαν του νόμου. Ο φίλος σας δηλαδή, αντί να άνακριθί άπ' τον δικαστή, θα άνακριθί άπ' τον ίδιο τον βασιλέα. Και αν δεν πείσει έξω στην κατάθεσί του, αν έξηγήσει γι'ά ποιά λόγο κρύβεται στο μέγαρο Μονμουρανσύ, θα άπαλλάξει άπ' κάθε άλλη κατηγορία...

— Ά, Μεγαλειότητά! τη διέκοψε ταραγμένος ο Μαριγκιάς. Αιτό είναι αλλούστατο. Ο Παρνταγιάν και ο Μονμουρανσύ δεν έπιθυνούν παρά μονάχα να φύγουν άπ' το Παρίσι. Και κάττοι άπ' τη μυστηριώδη τους στάσι δεν κρύβεται παρά μιιά έρωτική περιπέτεια.

— Λοιπόν, όπως είπαμε, άγαστη κόμης. Έλάτε μεθαύριο το πρωί άμα θα ξυπνήσει ο βασιλεύς, έσθ κι' ο φίλος σου, τον όποιο έπιθυμώ πολύ να γνωρίσω.

— Μεγαλειότητά, να είστε βέβαιη πως ο φίλος μου δεν θα φύγη άπ' το Λούβρο, πριν σας εκφράσει προηγουμένως την εύγνωμότην του. Όσο γι'ά μένα, ή ζωή μου βρίσκεται πάντα στη διάθεσί σας...

— Χαίρε, κόμης! Καλή άνκώμωσι άδριο το βράδυ στην έγκληρία του Άγιου Γερμανού και το άκόλουθο πρωί εδώ...

Ο κόμης βγήκε μεθυσμένος άπ' τη χαρά του και διεπλήθηκε στο μοναστήρι, όπου ήταν ο φίλος του φιλισαύτως. Μπαίνοντας μέσα, ζήτησε να ιδή τον ήγούμενο, ο όποιος τον έδέχτηκε άμέσως κι' εύγένεια και του άνεκρίνωσε, ότι ο Ιππότης ντε Παρνταγιάν έπρόκειτο στην άρχη να όδηγηθί στη Βαστίλλη. Κατόπιν όπως έφτασε άλλη διαταγή από τον βασιλέα, ο όποιος παράγγειλε να τον κρατήσουν στο μοναστήρι και να του παρουσιάζουν κάθε περιούσι.

Ο Μαριγκιάς δεν ύποφάνστηκε, ότι ο ήγούμενος είχε ειδοποιηθεί στο μεταξύ άπ' την Αικατερίνη.

— Και την Τρίτη το πρωί θα πάη πονθενά; ρώτησε άνταύτως τον ήγούμενο.

— Την Τρίτη έχω διαταγή ν' αφήσω τον νέο έλευθερο, λέγοντάς του μόνον, ότι πρέπει να παρουσιαστή στον βασιλέα...

— Και θα πάη! Μην άμφιβάλλετε καθόλου ότι θα πάη! πρόσθεσε με πεποίθησι ο Μαριγκιάς. Σας παρακαλώ όμως, δεν μπορεί να τον ιδώ μιιά στιγμή;

Ο ήγούμενος σκέπτηκε κι' άπάντησε:

— Να σας πώ, φίλε μου. Έκ μέρους μου δεν θα είχα καμιά αντίρρηση, αλλά δυστυχώς δεν έχω τέτοια διαταγή. Έλάτε σεις στη θέα μου και άπαντήστε μου τί θα κάνετε...

— Βέβαια, βέβαια, έχετε δίκιο, είτε ο Μαριγκιάς χαμογελώντας. Γι' αιτό δεν έπρόκειτο περισσότερο. Μπορείτε όμως να μω' κάμψετε τη χάρη να ειδοποιήστε τον Ιππότη, ότι την Τρίτη το πρωί θά'μαι εδώ από νορίς;

— Ω, όσο γι' αιτό, είναι αλλούστατο! άποκρίθηκε ο πονηρός ήγούμενος με καλωσύνη.

Κατόπιν ο κόμης εξακρίθηκε κι' έφυγε εύχαριστημένος.

Έίχε πλοσι πελά η νύχτα και μέσα στο σκοτάδι έβλεπε κανείς ύπαιτες σκιές. Ένας άσυνήθιστος θό-

— Την Τρίτη έχω διαταγή ν' αφήσω τον νέο έλευθερο, είπε ή ηγούμενος...

